

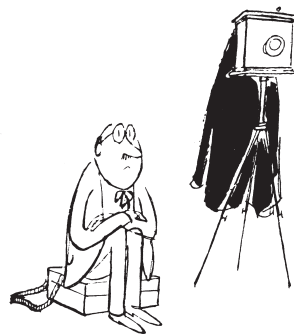
Η αναμνηστική φωτογραφία

ΣΗΜΕΡΑ ΤΟ ΠΡΩΙ φτάσαμε στο σχολείο πολύ χαρούμενοι, γιατί θα βγάζαμε την αναμνηστική φωτογραφία της χρονιάς, η οποία, όπως μας είχε πει η δασκάλα, θα ήταν ένα πολύτιμο ενθύμιο από τα μαθητικά μας χρόνια. Μας είχε πει, ακόμα, να έρθουμε στο σχολείο καλοντυμένοι και καλοχτενισμένοι.

Να με λοιπόν στο προαύλιο, με ένα κιλό ζελέ στα μαλλιά. Οι φίλοι μου ήταν ήδη εκεί και η δασκάλα μάλωνε τον Ζοφρουά, που είχε έρθει ντυμένος αρειανός. Ο μπαμπάς του έχει πολλά λεφτά και του αγοράζει ό,τι του ζητάει. Ο Ζοφρουά έλεγε στη δασκάλα μας πως ήθελε οπωσδήποτε να φωτογραφηθεί με τη στολή του αρειανού, διαφορετικά θα έφευγε.

Στο προαύλιο ήταν κι ο φωτογράφος με τη μηχανή του και η δασκάλα μας του

έλεγε να κάνει γρήγορα, αλλιώς θα χάναμε την αριθμητική. Ο Ανιάν, που είναι ο καλύτερος μαθητής και ο αγαπημένος της δασκάλας, είπε πως θα ήταν κρίμα να χάσουμε την αριθμητική, γιατί του άρεσε πολύ κι είχε λύσει όλα τα προβλήματα που είχαμε για το σπίτι. Ο Εντ, που είναι πολύ δυνατός, με το ζόρι κρατιόταν να μην του ρίξει μια μπουνιά στη μύτη,

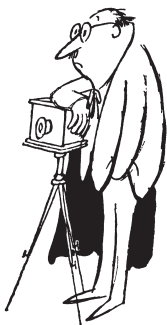

αλλά ο Ανιάν φοράει γυαλιά, κι έτσι δεν μπορούμε να τον πλακώνουμε όσο συχνά θα θέλαμε. Η δασκάλα μας άρχισε να φωνάζει πως ήμασταν ανυπόφοροι και πως, αν συνεχιζόταν αυτό, τέρμα οι φωτογραφίες, θα πηγαίναμε κατευθείαν για μάθημα.

Τότε, ο φωτογράφος είπε: «Ελάτε, ελάτε, ηρεμήστε! Θα μιλήσω εγώ στα παιδιά. Όλα θα πάνε μια χαρά, θα δείτε».

Ο φωτογράφος αποφάσισε ότι έπρεπε να μας βάλει σε τρεις σειρές· στην πρώτη σειρά τα παιδιά θα κάθονταν οκλαδόν, στη δεύτερη θα ήταν όρθια γύρω από τη δασκάλα μας, που θα καθόταν σε μια καρέκλα, και στην τρίτη θα στέκονταν όρθια πάνω σε κασόνια. Κοίτα να δεις κάτι ωραίες ιδέες που είχε ο φωτογράφος!

Τρέξαμε στο υπόγειο για να βρούμε τα κασόνια. Εκεί ήταν τέλεια, γιατί ήταν μισοσκοτεινά κι ο Ρούφους έβαλε μια σακούλα στο κεφάλι και άρχισε να φωνάζει: «Ου, ου, ου... είμαι το φάντασμα!». Μετά από λίγο όμως, ήρθε η δασκάλα και δεν έδειχνε καθόλου ευχαριστημένη μαζί μας. Έτσι, πήραμε τα κασόνια και φύγαμε γρήγορα γρήγορα. Ο μόνος που ξέμεινε ήταν ο Ρούφους, γιατί δεν έβλεπε τίποτα με τη σακούλα στο κεφάλι και συνέχιζε να φωνάζει: «Ου, ου, ου... είμαι το φάντασμα!». Τότε, η δασκάλα τον πλησίασε και του τράβηξε τη σακούλα. Ο Ρούφους έμεινε με το στόμα ανοιχτό.

Γυρίζοντας στο προαύλιο, η δασκάλα μας άφησε το αυτί του Ρούφους κι έπιασε απελπισμένη το μέτωπό της.

«Μα πώς γίνετε έτσι; Μες στη μουντζούρα είστε» είπε.

Για να πούμε την αλήθεια, μετά τις παλαβομάρες που κάναμε στο υπόγειο, είχαμε λερωθεί λιγουλάκι. Η δασκάλα μας ήταν έτοιμη να εκραγεί, αλλά ο φωτογράφος τής είπε πως δεν ήταν και τόσο σοβαρό κι ότι, μέχρι αυτός να στήσει τα κασόνια και την καρέκλα για τη φωτογράφιση, εμείς θα είχαμε πλυθεί και καθαριστεί.

Εκτός από τον Ανιάν, που η μούρη του ήταν πεντακάθαρη, καθαρός ήταν και ο Ζοφρουά, γιατί φορούσε στο κεφάλι του την κάσκα του αρειανού που έμοιαζε με γυάλα.

«Βλέπετε, είπε ο Ζοφρουά στη δασκάλα μας, αν ήταν όλοι ντυμένοι σαν κι εμένα, δε θα είχαμε ιστορίες».

Νομίζω ότι, αν ο Ζοφρουά δε φορούσε την κάσκα, η δασκάλα μας θα του τραβούσε το αυτί. Τώρα, όμως, δε γινόταν! Ωραίο κόλπο η στολή του αρειανού...

Να μαστε λοιπόν όλοι εδώ, πλυμένοι και χτενισμένοι. Ήμασταν, βέβαια, ελαφρώς μούσκεμα, αλλά ο φωτογράφος είπε πως αυτό δεν πείραζε, γιατί δε θα φαινόταν στη φωτογραφία.

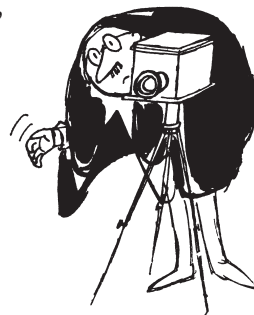
«Ωραία, είπε ο φωτογράφος, θέλετε τώρα να κάνετε το κατίρι της δασκάλας σας;».

Απαντήσαμε μ' ένα στόμα «ναι», γιατί εμείς την αγαπάμε τη δασκάλα μας. Είναι πολύ καλή μαζί μας όταν δεν τη νευριάζουμε.

«Ωραία, λοιπόν, είπε ο φωτογράφος, πηγαίνετε ήσυχα ήσυχα και πάρτε τις θέ-

σεις σας για τη φωτογραφία. Οι πιο ψηλοί πάνω στα κασόνια, οι μεσαίοι όρθιοι και οι πιο κοντοί καθιστοί».

Εμείς υπακούσαμε και ο φωτογράφος άρχισε να εξηγεί στη δασκάλα μας ότι μόνο με την υπομονή κερδίζεις τα παιδιά, αλλά εκείνη τον άφησε να μιλάει μόνο του, γιατί έπρεπε να τρέξει να μας χωρίσει, καθώς όλοι θέλαμε να σταθούμε πάνω στα κασόνια.

«Μόνο ένας ψηλός υπάρχει εδώ, κι αυτός είμαι γω!» φώναζε ο Εντ κι έσπρωχνε όσους ήθελαν ν' ανέβουν στα κασόνια. Κι επειδή ο Ζοφρουά επέμενε, ο Εντ τού έριξε μια μπουνιά πάνω στην κάσκα και ο Ζοφρουά έβαλε τις φωνές και χρειάστηκαν τρεις από μας για να του την ξεσφηνώσουμε.

Η δασκάλα είπε ότι μας προειδοποιούσε για τελευταία φορά, διαφορετικά θα πηγαίναμε κατευθείαν για αριθμητική, κι έτσι αποφασίσαμε να καθίσουμε φρόνιμα κι αρχίσαμε να παίρνουμε τις θέσεις μας. Ο Ζοφρουά πλησίασε τον φωτογράφο.

«Τι είναι η μηχανή σας;» ρώτησε.

Ο φωτογράφος χαμογέλασε και είπε: «Είναι ένα κουτί από το οποίο βγαίνει ένα πουλάκι, μικρέ μου».

«Είναι πολύ παλιά» είπε ο Ζοφρουά. «Ο μπαμπάς μου μου χάρισε μία μονοοπτική ρεφλέξ με παρασολέιγ, ευρυγώνιο και τηλεφακό...»

Ο φωτογράφος ξαφνιάστηκε, το χαμόγελο πάγωσε στα χείλη του και είπε στον Ζοφρουά να γυρίσει στη θέση του.

«Έχετε, τουλάχιστον, φωτόμετρο;» ρώτησε ο Ζοφρουά.

«Για τελευταία φορά, γύρνα στη θέση σου!» φώναξε ο φωτογράφος, που φάνηκε ξαφνικά να νευριάζει.

Πήραμε τις θέσεις μας. Εγώ κάθισα κάτω οκλαδόν, πλάι στον Αλσέστ. Ο Αλσέστ είναι ο κολλητός μου, είναι θεόχοντρος και θέλει διαρκώς κάτι να μασουλάει. Εκείνη τη στιγμή έτρωγε μια φέτα ψωμί με μαρμελάδα και ο φωτογράφος τού είπε να την αφήσει μέχρι να τελειώσουμε, αλλά ο Αλσέστ απάντησε ότι αποκλείεται, γιατί ήταν η ώρα του δεκατιανού του.

«Σταμάτα να μασουλάς!» φώναξε η δασκάλα, που καθόταν ακριβώς πίσω από τον Αλσέστ.

Αυτός ξαφνιάστηκε τόσο πολύ, που του έφυγε η φέτα από τα χέρια κι έπεσε πάνω στο πουκάμισό του.

«Τώρα μάλιστα!» είπε ο Αλσέστ, προσπαθώντας να σκουπίσει με το ψωμί τη μαρμελάδα από το ρούχο του.

Η δασκάλα μας είπε ότι το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να βάλει τον Αλσέστ στην τελευταία σειρά για να μη φαίνεται ο λεκές στο πουκάμισό του.

«Εντ, είπε η δασκάλα, άλλαξε θέση με τον φίλο σου».

«Δεν είναι φίλος μου, απάντησε ο Εντ, δεν του δίνω τη θέση μου. Ας σταθεί με την πλάτη στον φακό – έτσι, δε θα φαίνεται ούτε ο λεκές ούτε η μούρη του».

Η δασκάλα νευρίασε και τον έβαλε τιμωρία να γράψει τη φράση: «Να μάθω να δίνω τη θέση μου στον συμμαθητή μου όταν αυτός λερώνει το πουκάμισό του με μαρμελάδα». Ο Εντ δεν έβγαλε κιχ, κατέβηκε από το κασόνι και προχώρησε προς την πρώτη σειρά. Την ίδια στιγμή ο Αλσέστ πήγαινε προς την τελευταία. Όταν διασταυρώθηκαν, προκλήθηκε μια μικρή αναταραχή, καθώς ο Εντ έχωσε μια μπουνιά στη μύτη του Αλσέστ, αυτός πήγε να του ρίξει μια κλοτσιά, δίχως

όμως να τον πετύχει, γιατί ο Εντ έχει πολύ γρήγορα αντανakλαστικά, μόνο που την κλοτσιά την έφαγε ο Ανιάν, που, ευτυχώς, δε φορούσε τα γυαλιά του. Αυτό, όμως, δεν τον εμπόδισε να βάλει τα κλάματα και να τσιρίξει πως δε βλέπει τίποτα, πως κανείς δεν τον αγαπάει και πως θέλει να πεθάνει. Η δασκάλα μας τον παρηγόρησε, του σκούπισε τη μύτη, του έσιαξε τα μαλλιά κι έβαλε τον Αλσέστ τιμωρία να γράψει εκατό φορές τη φράση: «Δεν πρέπει να χτυπάω έναν συμμαθητή μου ο οποίος δεν πάει γυρεύοντας και, επιπλέον, φοράει γυαλιά».

«Καλά σου 'κανε» είπε ο Ανιάν.

Τότε η δασκάλα έριξε και σ' αυτόν την ίδια τιμωρία, να γράψει, δηλαδή, εκατό φορές την ίδια φράση. Ο Ανιάν ξαφνιάστηκε τόσο, που ούτε καν έκλαψε. Η δασκάλα άρχισε να μοιράζει σ' όλους τιμωρίες, κι έτσι καταλήξαμε όλοι μας τιμωρημένοι.

Τελικά, μας είπε: «Και τώρα, θέλω να καθίσετε φρόνιμοι. Αν είστε καλά παιδιά, θα σας σβήσω τις τιμωρίες. Λοιπόν, μείνετε ακίνητοι, χαμογελάστε όμορφα και ο καλός κύριος θα μας βγάλει μια ωραία φωτογραφία!».

Καθώς δε θέλαμε να κακοκαρδίσουμε τη δασκάλα μας, υπακούσαμε. Μείναμε όλοι ακίνητοι και χαμογέλασαμε.

Μόνο που το πολύτιμο ενθύμιο από τα μαθητικά μας χρόνια πάει, πέταξε. Όταν γυρίσαμε να κοιτάξουμε τον φακό, ο φωτογράφος δεν ήταν πια εκεί. Είχε φύγει χωρίς να πει κουβέντα.

Επάνω, από αριστερά προς δεξιά: Μαρτιέν (λίγο κουνημένος), Πουλό, Ντυμπενιά, Κουσσινιόν, Ρούφους, Αλνιμπέρ, Ενι, Σαμπινιάκ, Λεφέβρ, Τουσσαίν, Σαρλιέ, Σαριγκό.
Στη μέση: Πολ Μποζοζόφ, Ζακ Μποζοζόφ, Μαρκού, Λαφονιάν, Λεμπρέν, Ντυμπό, Ντελμόν, ντε Φοντιανιές, Μαρπινό, Ζοφρουά, Μεσπουλέ, Φαλό, Λαφαζέον.
Καθιστοί: Ρινιόν, Γκυγιό, Χαννιμπάλ, Κρουτσέφ, Μπερζ, η δασκάλα μας, Ανιάν, Νικόλας, Φαριμπόλ, Γκροσινί, Γκονζάλες, Αλοέσι, και Μουοβέν (τον έδωξαν από το σχολείο πριν από λίγες μέρες).

Οι καουμπόηδες

ΣΗΜΕΡΑ ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ κάλεσα τους φίλους μου στο σπίτι για να παίξουμε τους καουμπόηδες. Έφτασαν με όλα τους τα συμπράγκαλα. Ο Ρούφους ήταν ένας τέλειος αστυφύλακας, με πηλίκιο, χειροπέδες, περίστροφο, άσπρο κλομπ και σφυρίχτρα. Όλα αυτά, βέβαια, του τα είχε δώσει ο μπαμπάς του. Ο Εντ φορούσε το παλιό προσκοπικό καπέλο του μεγάλου αδερφού του, μια ζώνη με ξύλινα φυσίγγια και δυο θήκες με δυο φοβερά περίστροφα με κοκάλινους σκαλιστούς υποκόπανους, οι οποίοι ήταν φτιαγμένοι από το ίδιο κόκαλο με την πουδριέρα που είχε χαρίσει ο μπαμπάς στη μαμά μου μετά από έναν γερό καβγά που είχαν ρίξει τη μέρα που είχε καεί το ψητό στον φούρνο και η μαμά έλεγε πως έφταιγε ο μπαμπάς, γιατί είχε καθυστερήσει να γυρίσει σπίτι. Ο Αλσέστ ήταν ντυμένος Ινδιάνος, με φτερά στο

κεφάλι, κρατούσε ένα ξύλινο τσεκούρι κι έμοιαζε με χοντρό κοτόπουλο. Ο Ζοφρούα, που ξετρελαίνεται για μασκαρέματα κι έχει έναν μπαμπά που έχει πολλά λεφτά και του αγοράζει ό,τι του ζητάει, ήταν τέλειος καουμπόης, με παντελόνι από δέρμα προβάτου, πέτσινο γιλέκο, καρό πουκάμισο, πλατύγυρο καπέλο, περίστροφα με καψούλια και κάτι φοβερά μυτερά σπιρούνια. Εγώ φορούσα μια μαύρη μάσκα που είχα από τις Αποκριές, κρατούσα το τόξο και τα βέλη μου και γύρω από τον λαιμό μου είχα δέσει ένα κόκκινο μαντίλι, που ήταν κάποτε το φουλάρι της μαμάς. Ήμασταν απίθανοι!

Καθόμασταν στον κήπο και η μαμά μου είπε ότι σε λίγο θα μας φώναζε να φάμε.

«Ωραία λοιπόν, είπα, εγώ θα είμαι ο καουμπόης κι εσείς οι ληστές. Θα τρέχω καβάλα στο άσπρο μου άλογο και στο τέλος θα σας νικήσω».

Οι άλλοι δεν το δέχτηκαν, κι αυτό μου τη δίνει, γιατί, καταλαβαίνετε, όταν παίζω μόνος μου, δεν περνάω καλά, κι όταν έχω παρέα, οι άλλοι μού τη σπάνε γιατί όλο πλακώνονται μεταξύ τους.

«Γιατί να μην είμαι εγώ ο καουμπόης καβάλα στο άσπρο άλογο;» είπε ο Εντ.

«Με τέτοια μούρη δε γίνεται να είσαι καουμπόης» είπε ο Αλσέστ.

«Βούλωσ' το, Ινδιάνε, γιατί θα φας κλοτσιά!» είπε ο Εντ, που είναι πολύ δυνατός και του αρέσει πολύ να πλακώνει τους φίλους του.

Δε συνηθίζει, βέβαια, να ρίχνει κλοτσιές, γιατί προτιμάει τις μπουνιές, αλλά ο Αλσέστ έμοιαζε τόσο πολύ με χοντρό κοτόπουλο, που του ταίριαζε περισσότερο η κλοτσιά.

«Εγώ πάντως, είπε ο Ρούφους, θα είμαι ο σερίφης».

«Ο σερίφης;» πετάχτηκε ο Ζοφρουά. «Κι από πότε φοράνε πηλήκιο οι σερίφηδες; Ας γελάσω, χα, χα, χα!»

Αυτό δεν άρεσε καθόλου στον Ρούφους, που ο μπαμπάς του είναι αστυφύλακας.

«Ο μπαμπάς μου, είπε, φοράει πηλήκιο και κανείς δε γελάει μπροστά του!».

«Θα γελούσαν όλοι αν κυκλοφορούσε έτσι ντυμένος στο Τέξας» είπε ο Ζοφρουά, και ο Ρούφους τού έδωσε μια σφαλιάρα. Τότε ο Ζοφρουά τράβηξε το περίστροφό του από τη θήκη και του είπε «Θα το μετανιώσεις, Τζο!», αλλά ο Ρούφους τού έριξε άλλη μια και ο Ζοφρουά έπεσε κάτω ρίχνοντας –μπαμ, μπαμ, μπαμ!– με το περίστροφό του. Τότε ο Ρούφους έπιασε την κοιλιά του με τα δυο του χέρια, έκανε διάφορες γκριμάτσες και σωριάστηκε, λέγοντας «Μ' έφαγες, άτιμε, μα θα σ' εκδικηθώ!».

Εγώ κάλπαζα μες στον κήπο, δίνοντας χτυπήματα στο παντελόνι μου για να τρέχω πιο γρήγορα, και τότε ήρθε κοντά μου ο Εντ.

«Κατέβα γρήγορα απ' το άλογο. Το άσπρο άλογο είναι δικό μου!»

«Όχι, φίλε, του είπα, εδώ είναι τα μέρη μου και το άσπρο άλογο είναι δικό μου».

Τότε ο Εντ μου 'ριξε μια μπουνιά στη μύτη.

Ο Ρούφους σφύριξε δυνατά με τη σφυρίχτρα του.

«Είσαι ένας αλογοκλέφτης, είπε ο Εντ, κι εμείς εδώ, στο Κάνσας Σίτυ, τους αλογοκλέφτες τούς κρεμάμε!».

Ο Αλσέστ έφτασε τρέχοντας και είπε: «Για μισό λεπτό! Δεν μπορείς να τον κρεμάσεις, εγώ είμαι ο σερίφης!».

«Από πότε γίναν τα πουλερικά σερίφηδες;» τον ρώτησε ο Ρούφους.

Ο Αλσέστ, που δεν του άρεσαν και πολύ οι καβγάδες, σήκωσε το ξύλινο τσεκούρι του και έδωσε μια με τη λαβή στο κεφάλι του Ρούφους, τοκ! Αυτός δεν το περίμενε, αλλά ευτυχώς φορούσε το πηλήκιό του. «Το πηλήκιό μου! Μου χάλασες το πηλήκιό μου!» φώναζε ο Ρούφους κι άρχισε να κυνηγάει τον Αλσέστ, ενώ εγώ ξανάρχισα να καλπάζω γύρω γύρω στον κήπο.

«Ε, παιδιά, είπε ο Εντ, σταματήστε! Έχω μια ιδέα. Εμείς θα είμαστε οι καλοί και ο Αλσέστ θα κάνει όλη τη φυλή των Ινδιάνων. Θα προσπαθήσει να μας πιάσει, θα αιχμαλωτίσει έναν από μας, αλλά εμείς θα τον απελευθερώσουμε και θα νικήσουμε στο τέλος!».

«Μπράβο, ωραία ιδέα!» είπαμε όλοι, αλλά ο Αλσέστ δε συμφωνούσε.

«Και γιατί να κάνω εγώ τον Ινδιάνο;» είπε.

«Γιατί έχεις φτερά στο κεφάλι, βλάκα!» του απάντησε ο Ζοφρουά. «Κι άμα δε σ' αρέσει, μην παίξεις, αλλά να ξέρεις ότι μας τη δίνεις χοντρά!»

«Ωραία λοιπόν, άμα είναι έτσι, δεν παίζω καθόλου» είπε ο Αλσέστ, και πήγε και κάθισε σε μια γωνιά μουτρωμένος, μασουλώντας ένα κρουασάν με σοκολάτα που είχε στην τσέπη του.

«Μα πρέπει να παίξει» είπε ο Εντ. «Δεν έχουμε άλλον Ινδιάνο. Κι άμα δε θέλει, θα του μαθήσω τα φτερά ένα ένα!»

Ο Αλσέστ δέχτηκε, αλλά με τον όρο ότι θα είναι ένας καλός Ινδιάνος.

«Σύμφωνοι, σύμφωνοι» είπε ο Ζοφρουά. «Να ξέρεις όμως ότι θα είσαι εχθρός μας!»

«Και ποιον θα αιχμαλωτίσει ο Αλσέστ;» ρώτησα εγώ.

«Τον Ζοφρουά!» φώναξε ο Εντ. «Θα τον δέσουμε στο δέντρο με το σκοινί της μπουγάδας».

«Τρελαθήκατε;» φώναξε ο Ζοφρουά. «Γιατί εμένα; Φοράω την καλύτερη στολή απ' όλους σας και θέλετε να κάνω τον φυλακισμένο; Δεν είστε καλά, μου φαίνεται...»

«Τι μας λες;» πετάχτηκε ο Εντ. «Μήπως κι εγώ, επειδή έχω άσπρο άλογο, πρέπει να πουλάω μούρη;»

«Το άσπρο άλογο το 'χω εγώ!» είπα.

Ο Εντ ισαντίστηκε, είπε ότι το άσπρο άλογο ήταν δικό του κι ότι, αν συνέχιζα, θα μου έριχνε κι άλλη.

«Για τόλμα!» του είπα, κι εκείνος τόλμησε.

«Ακίνητος, Οκλαχόμα Κιντ!» φώναξε ο Ζοφρουά πυροβολώντας ασταμάτητα. Ο Ρούφους σφύριζε και φώναζε «Αλτ!

Είμαι ο σερίφης και σας συλλαμβάνω όλους!». Τότε ο Αλσέστ του 'δωσε μια με το τσεκούρι στο πηλήκιο λέγοντάς του «Σ' έπιασα, άτιμε!». Ο Ρούφους τσαντίστηκε, γιατί του έπεσε η σφυρίχτρα μες στα χορτάρια, εγώ έβαλα τα κλάματα και είπα στον Εντ ότι εδώ ήταν το σπίτι μου κι ότι δεν ήθελα να τον ξαναδώ στα μάτια μου. Όλοι μας ξεφωνίζαμε, ήταν απίθανο, περνούσαμε υπέροχα.

Και τότε ξεπρόβαλε στην πόρτα ο μπαμπάς μου. Δεν έδειχνε καθόλου ευχαριστημένος.

«Βρε παιδιά, τι φασαρία είναι αυτή; Δεν μπορείτε να παίξετε λίγο πιο ήσυχα;»

«Ο Ζοφρουά φταίει, κύριε» είπε ο Εντ. «Δε θέλει να κάνει τον αιχμάλωτο!»

«Θες να φας κι άλλη;» του απάντησε ο Ζοφρουά και ξανάρχισαν να πλακώνονται, αλλά ο μπαμπάς μου τους χώρισε.

«Ελάτε, παιδιά, μας είπε, θα σας δείξω πώς να παίξετε. Ο φυλακισμένος θα είμαι εγώ!».

Ενθουσιαστήκαμε! Τι απίθανος που είναι ο μπαμπάς μου! Τον δέσαμε με το σκοινί της μπουγάδας και είχαμε σχεδόν τελειώσει, όταν είδαμε τον κύριο Μπλεντύρ να πηδάει τον φράχτη του κήπου μας.

Ο κύριος Μπλεντύρ είναι ο γείτονάς μας που του αρέσει πολύ να πειράζει τον μπαμπά.

«Θέλω κι εγώ να παίξω, θα είμαι ο Ινδιάνος Όρθιος Ταύρος ο Κοκκινομούρνης!»

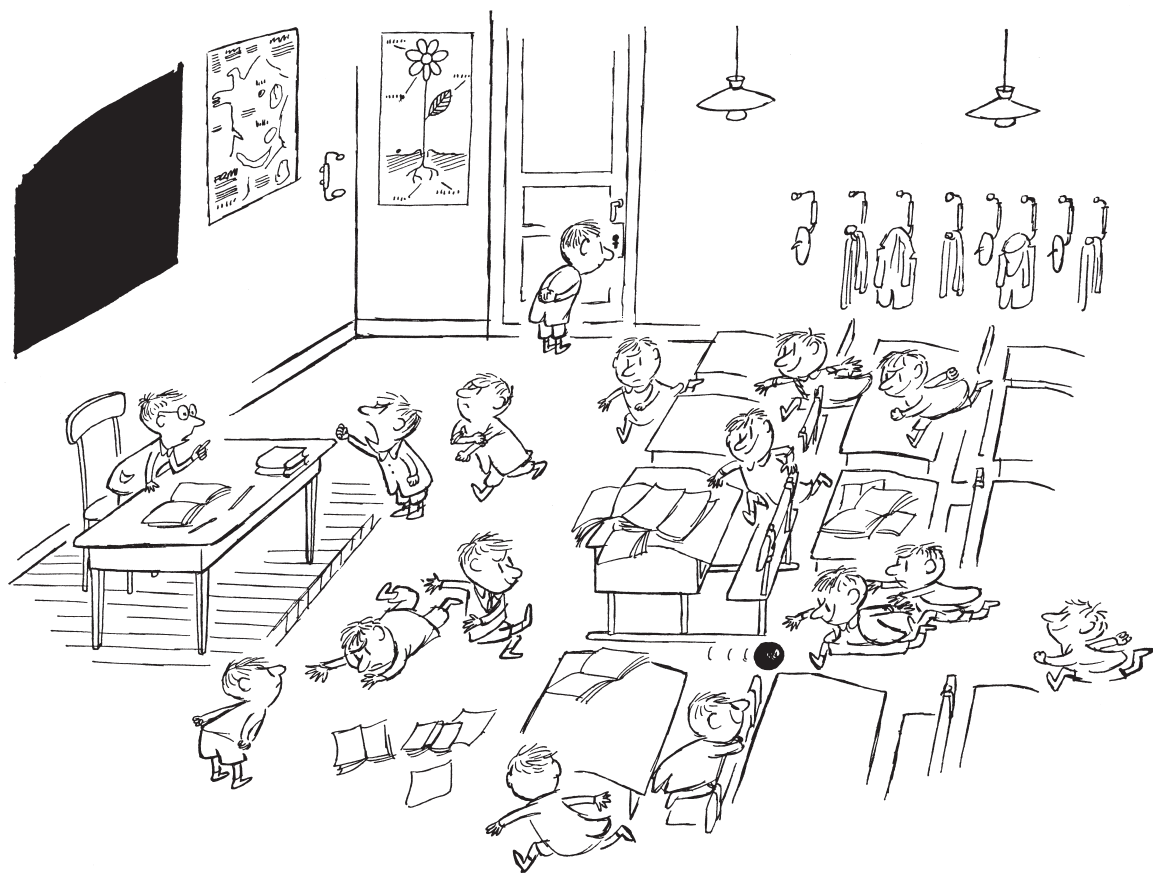
«Φύγε από δω, Μπλεντύρ. Δε σε φωνάξαμε!»

Ο κύριος Μπλεντύρ ήταν φανταστικός, στάθηκε μπροστά στον μπαμπά με τα χέρια σταυρωμένα και είπε: «Το Χλωμό Πρόσωπο να μετράει τα λόγια του!».

Ο μπαμπάς μου προσπαθούσε σαν τρελός να λυθεί, ενώ ο κύριος Μπλεντύρ χοροπηδούσε γύρω του βγάζοντας φοβερές κραυγές. Εμείς διασκεδάσαμε τρομερά, αλλά μας το χάλασε η μαμά, που μας φώναξε για φαγητό. Ύστερα πήγαμε στο δωμάτιό μου και παίξαμε με το ηλεκτρικό τρενάκι. Πού να το φανταστώ ότι άρεσε τόσο πολύ στον μπαμπά μου να παίζει τους καουμπόηδες! Όταν κατεβήκαμε το βράδυ στον κήπο, ο κύριος Μπλεντύρ είχε φύγει, αλλά ο μπαμπάς ήταν ακόμα δεμένος στο δέντρο βγάζοντας κραυγές και κάνοντας γκριμάτσες.

Τι ωραία να μπορείς να διασκεδάζεις ακόμα και μόνος σου!

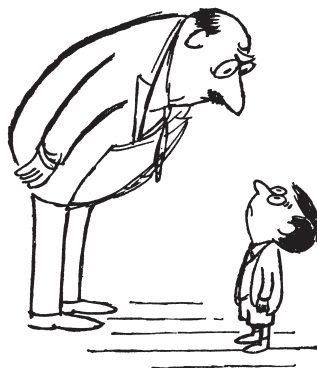

Ο Γουρλομάτης

ΣΗΜΕΡΑ Η ΔΑΣΚΑΛΑ ΜΑΣ δεν ήρθε στο σχολείο. Ήμασταν στο προαύλιο, στη σειρά, για να μπορούμε στην τάξη, και να σου καταφθάνει ο κύριος Ντυμπόν, ο επιστάτης, και μας λέει: «Η δασκάλα σας είναι άρρωστη σήμερα».

Και μετά ο κύριος Ντυμπόν μάς πήγε στην τάξη. Εμείς τον φωνάζουμε Γουρλομάτη, όταν δεν είναι μπροστά, εννοείται. Τον φωνάζουμε έτσι γιατί τα μάτια του είναι έτοιμα να πεταχτούν έξω κι όλο μάς λέει: «Για κοιτάξτε με καλά στα μάτια». Ο Γουρλομάτης έχει παχύ μουστάκι και του αρέσει να μοιράζει τιμωρίες. Κανείς δεν αστειεύεται μαζί του. Γι' αυτό και μας κακοφάνηκε όταν ακούσαμε ότι σήμερα θα μας προσέχει αυτός. Ευτυχώς όμως, μόλις μπήκε στην τάξη, μας είπε: «Δεν μπορώ να μείνω μαζί σας, γιατί έχω δουλειά με τον κύριο

διευθυντή. Για κοιτάξτε με καλά στα μάτια και δώστε μου τον λόγο σας πως θα είστε φρόνιμα παιδιά».

Τα μάτια όλων μας καρφώθηκαν στα δικά του και του δώσαμε τον λόγο μας ότι θα είμαστε φρόνιμοι, όπως πάντα άλλωστε.

Όμως ο Γουρλομάτης μάλλον δε μας πίστεψε και ρώτησε ποιος είναι ο καλύτερος μαθητής. «Εγώ, εγώ, κύριε!» πετάχτηκε ο Ανιάν, όλο καμάρι. Ο Ανιάν είναι ο καλύτερος μαθητής και ο αγαπημένος της δασκάλας, γι' αυτό κι εμείς δεν τον πολυσυμπαθούμε, αλλά φοράει γυαλιά, κι έτσι δεν τον πλακώνουμε όσο συχνά θα θέλαμε.

«Ωραία!» είπε ο Γουρλομάτης. «Πήγαινε να καθίσεις στην έδρα και να προσέχεις τους συμμαθητές σου. Θα γυρίσω σε λίγο να δω τι γίνεται. Εσείς διαβάστε τα μαθήματά σας». Ο Ανιάν, πανευτυχής, πήγε και στρογγυλοκάθισε στην έδρα και ο Γουρλομάτης έφυγε.

«Λοιπόν, είπε ο Ανιάν, αυτή την ώρα θα κάναμε αριθμητική. Ανοίξτε τα τετράδιά σας! Θα λύσουμε ένα πρόβλημα».

«Τι λες, ρε βλαμμένο;» πετάχτηκε ο Κλοταίρ.

«Κλοταίρ, σιωπή!» φώναξε ο Ανιάν με ύφος ολόιδιο με της δασκάλας.

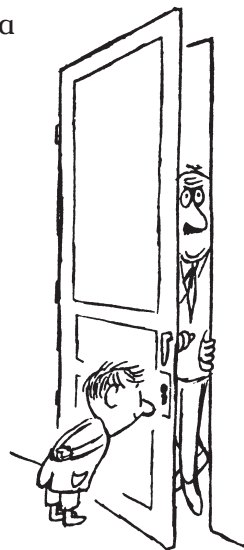
«Για έλα δω να μου το πεις, αν έχεις τα κότσια!» απάντησε ο Κλοταίρ, και τότε ακριβώς άνοιξε η πόρτα κι εμφανίστηκε ο Γουρλομάτης χαμογελώντας.

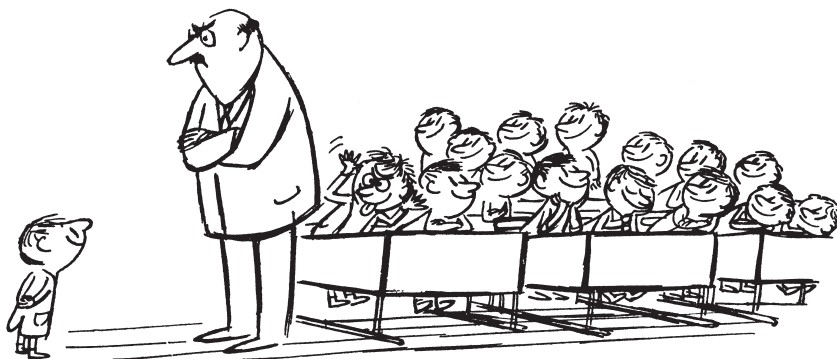
«Α! μπράβο» είπε. «Στεκόμουνα πίσω από την πόρτα και σας άκουγα. Εσύ κει κάτω, για κοίτα με στα μάτια!»

Ο Κλοταίρ τον κοίταξε, αλλά αυτό που είδε δεν του πολυάρεσε.

«Θα γράψεις για τιμωρία εκατό φορές τη φράση: “Δε θα φέρομαι άσχημα στον συμμαθητή μου που μας προσέχει και μας βάζει να λύσουμε προβλήματα αριθμητικής”». Ύστερα ο Γουρλομάτης έφυγε, αλλά μας υποσχέθηκε πως θα ξαναρχόταν.

Ο Ζοακίμ είπε ότι θα παραμόνευε τον επιστάτη πίσω από την πόρτα κι όλοι μας συμφωνήσαμε, εκτός από τον Ανιάν, που τσίριζε: «Ζοακίμ, στη θέση σου!». Αλλά ο Ζοακίμ τού έβγαλε τη γλώσσα, στήθηκε στην πόρτα και κοίταζε από την κλειδαρότρυπα. «Τι γίνεται, Ζοακίμ;» ρώτησε ο Κλοταίρ. Ο Ζοακίμ απάντησε πως δε βλέπει τίποτα. Τότε ο Κλοταίρ σηκώθηκε κι είπε πως θα δώσει στον Ανιάν να φάει το βιβλίο της αριθμητικής. Φοβερή ιδέα, μόνο που δεν άρεσε καθόλου στον Ανιάν, ο οποίος άρχισε να κλαψουρίζει: «Οχι! Όχι! Φοράω γυαλιά!». «Θα τα

φας κι αυτά μαζί!»! είπε ο Κλοταίρ, που ήθελε οπωσδήποτε να φάει κάτι ο Ανιάν. Αλλά τότε πετάχτηκε ο Ζοφρουά και είπε να κόψουμε τις βλακείες και να παίξουμε, καλύτερα, καμιά μπάλα. «Και τα προβλήματα;» ρώτησε ο Ανιάν δυσαρεστημένος, αλλά εμείς δεν του δώσαμε σημασία κι αρχίσαμε τις πάσες. Είναι απίθανο το παιχνίδι ανάμεσα στα θρανία. Όταν μεγαλώσω, θα αγοράσω μια τάξη μόνο και μόνο για να παίζω μπάλα. Αμέσως μετά ακούσαμε μια κραυγή και είδαμε τον Ζοακίμ στο πάτωμα να κρατάει με τα δυο του χέρια τη μύτη του. Από πάνω του στεκόταν ο Γουρλομάτς, που είχε ανοίξει την πόρτα χωρίς να τον πάρει χαμπάρι ο Ζοακίμ.

«Τι έπαθες εσύ;» τον ρώτησε κατάπληκτος, αλλά ο Ζοακίμ δεν μπορούσε να του απαντήσει, γιατί έκανε όλο «άι, άι, άι», οπότε ο Γουρλομάτς τον σήκωσε και τον έβγαλε έξω. Εμείς μαζέψαμε την μπάλα και γυρίσαμε στα θρανία μας.

Όταν γύρισε ο Γουρλομάτς με τον Ζοακίμ, που είχε μια μύτη τούμπανο, μας

είπε πως ήταν έξαλλος μαζί μας και πως, αν συνεχίζαμε έτσι, θα μας κανόνιζε όπως έπρεπε.

«Γιατί δεν παίρνετε για παράδειγμα τον συμμαθητή σας τον Ανιάν;» ρώτησε. «Κοιτάξτε πόσο φρόνιμος είναι». Και ξανάφυγε. Ρωτήσαμε τον Ζοακίμ τι έγινε και μας είπε πως τον πήρε ο ύπνος κοιτάζοντας μέσα από την κλειδαρότρυπα.

«Ένας αυγουλάς πάει στη λαϊκή, άρχισε να λέει ο Ανιάν, κι έχει στο καλάθι του είκοσι οχτώ αυγά που τα πουλάει πεντακόσια φράγκα τη δωδεκάδα...»

«Εσύ φταις που χτύπησα τη μύτη μου» φώναξε ο Ζοακίμ.

«Ναι, ναι!» πετάχτηκε ο Κλοταίρ. «Να τον βάλουμε να φάει το βιβλίο της αριθμητικής μαζί με τον αυγουλά, τ' αυγά και τα γυαλιά του!»

Ο Ανιάν έβαλε αμέσως τα κλάματα, μας είπε πως είμαστε απαίσιοι και πως θα το έλεγε στους γονείς του και θα μας έδιωχναν όλους από το σχολείο, κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή να σου πάλι ο Γουρλομάτης στην πόρτα. Ήμασταν όλοι καθισμένοι στα θρανία μας, ήσυχοι σαν Παναγίες. Ο Γουρλομάτης κοίταξε τον Ανιάν, που έκλαιγε ολομόναχος πάνω στην έδρα.

«Τι γίνεται δω μέσα;» είπε. «Εσύ είσαι τώρα ο άτακτος; Α, θα με τρελάνετε! Κάθε φορά που μπαίνω, βλέπω κι έναν άλλον καπετάν φασαρία! Για κοιτάξτε με καλά στα μάτια όλοι σας! Αν δω το παραμικρό όταν γυρίσω, σας τσάκισα, κακομοίρηδες!» Και ξανάφυγε.

Αποφασίσαμε λοιπόν πως τέρμα τ' αστεία, γιατί, όταν ο επιστάτης τα παίρνει χοντρά, πέφτουν βαριές τιμωρίες. Κανείς δεν κουνιόταν από τη θέση του και ο μόνος που ακουγόταν ήταν ο Ανιάν, που ρουφούσε τη μύτη του, και ο Αλσέστ, που μασουλούσε. Ο Αλσέστ είναι ο κολλητός μου, που διαρκώς κάπνισμα μασουλάει. Σε λίγο ακούσαμε έναν σιγανό ήχο από τη μεριά της πόρτας. Είδαμε το χερούλι να

γυρίζει και την πόρτα να ανοίγει σιγά σιγά τρίζοντας. Όλοι μας κοιτάξαμε προς τα κει κρατώντας την ανάσα μας. Ακόμη κι ο Αλσέστ είχε σταματήσει το μασούλημα. Και ξαφνικά κάποιος φώναξε: «Ο Γουρλομάτς!». Η πόρτα άνοιξε και να σου ο Γουρλομάτς, κατακόκκινος από θυμό.

«Ποιος το είπε αυτό;» ρώτησε.

«Ο Νικόλας!» είπε ο Ανιάν.

«Παλιοψεύτη!» είπα εγώ, και με το δίκιο μου, δηλαδή, γιατί αυτός που φώναξε ήταν ο Ρούφους.

«Εσύ! Εσύ! Εσύ το είπες!» φώναξε ο Ανιάν κι έβαλε τα κλάματα.

«Δε θα βγεις σε κανένα διάλειμμα!» μου είπε ο Γουρλομάτς.

Τότε έβαλα κι εγώ τα κλάματα, είπα πως ήταν άδικο, πως θα έφευγα από το σχολείο και θα το μετάνιωσαν πικρά.

«Δεν το έκανε ο Νικόλας, κύριε» φώναξε ο Ρούφους. «Ο Ανιάν είπε “να ο Γουρλομάτς!”».

«Δεν είπα εγώ “να ο Γουρλομάτς!”» πετάχτηκε ο Ανιάν. «Εσύ είπες “να ο Γουρλομάτς!”», σ’ άκουσα με τ’ αυτιά μου να το λες».

«Πολύ ωραία, λοιπόν, είπε ο Γουρλομάτς, δε θα βγει κανείς σας σε κανένα διάλειμμα!».

«Μα γιατί εγώ;» ρώτησε ο Αλσέστ. «Εγώ δε φώναξα “να ο Γουρλομάτς!”»

«Μην ξανακούσω αυτό το γελοίο παρατσούκλι! Καταλάβετε;» φώναξε έξαλλος από θυμό ο Γουρλομάτς.

«Εγώ θα βγω!» φώναξε ο Ανιάν κι άρχισε να κυλιέται στο πάτωμα κλαίγοντας. Σε λίγο τον έπιασε και λόξιγκας, έγινε κατακόκκινος και μετά μπλάβιασε. Στην τάξη σχεδόν όλοι τσίριζαν ή έκλαιγαν και για μια στιγμή νόμισα ότι και ο Γουρλο-

μάτης θα έκανε το ίδιο, όταν άνοιξε η πόρτα κι εμφανίστηκε ο διευθυντής.

«Τι συμβαίνει, Γουρλ,..., κύριε Ντυμπόν;» ρώτησε.

«Τα 'χω χαμένα... Τι να σας πω, κύριε διευθυντά;» απάντησε ο Γουρλομάτης.
«Ο ένας κυλιέται στο πάτωμα, του αλλουνού του τρέχει αίμα απ' τη μύτη μόλις ανοίγω την πόρτα, οι υπόλοιποι ουρλιάζουν – ποτέ μου δεν έχω ξαναδεί τέτοια τάξη!» Και ο Γουρλομάτης ίσιωσε τα μαλλιά του με τα δάχτυλά του, ενώ το μουστάκι του πήγαινε νευρικά πέρα δώθε.

Την επόμενη μέρα ήρθε η δασκάλα μας. Αλλά μας έλειπε ο Γουρλομάτης.

